

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: J. V., zastoupeného JUDr. Miroslavou Dekanovou, advokátkou se sídlem Kralická 3/1007, Praha 10, proti žalovanému: **Město Lysá nad Labem**, komise k projednávání přestupků, se sídlem Husovo náměstí 23, Lysá nad Labem, proti vyrozumění žalovaného ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. VV/3017/07/Uh/116-4, o odložení přestupkové věci, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2008, č. j. 44 Ca 32/2008 - 13,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2008, č. j. 44 Ca 32/2008 - 13, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byl odmítnut jeho návrh na zrušení vyrozumění o odložení přestupkové věci vydaného dne 9. 1. 2008 Městem Lysá nad Labem, komisí k projednávání přestupků (dále jen „žalovaný“) pod sp. zn. VV/3017/07/Uh/116-4. V označeném vyrozumění žalovaný oznámil stěžovateli, že projednávanou přestupkovou věc odložil, neboť návrh na zahájení řízení o přestupku byl podle ustanovení § 68 odst. 2 zákona č.

200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podán opožděně.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku přípustnosti jím podané žaloby. Podle právního názoru stěžovatele zákon o přestupcích a priori nevylučuje soudní přezkum napadeného úkonu, nečiní tak ani s. ř. s., a tímto úkonem bylo zasaženo do jeho práv. Dále stěžovatel odkazuje na článek 10 odst. 1 a 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 17 odst. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, z nichž dovozuje, že právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti je veřejným subjektivním právem, jehož ochranu mu krajský soud odmítl. Zmiňuje také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 - 197, v němž tento soud označil zužující výklad ustanovení o přístupu k soudu za nepřipustný. V dalším se stěžovatel vyjadřuje ke skutkovým úvahám krajského soudu. Své úvahy uzavírá sdělením, že v předmětné věci bylo od počátku vedeno trestní řízení a předmětná věc nebyla žalovanému odevzdána policejním orgánem, ač měla být postoupena orgánem činným v trestním řízení.

Žalovaný ve své reakci na podanou kasační stížnost uvádí, že se nebude vyjadřovat k tomu, zda odmítnutí žaloby stěžovatele bylo přípustné. Připomínkuje pouze tvrzení stěžovatele k postupu Policie České republiky v této věci (vyžádání odborného vyjádření za účelem právní kvalifikace).

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 4. 7. 2007 ve večerních hodinách se v obci Starý Vestec konala schůze majitelů bytových jednotek, jíž se účastnil i stěžovatel a pan Ja. Ve. V průběhu této schůze došlo mezi jmenovanými k ústní a později i fyzické rozeprě. Na základě proběhlých událostí stěžovatel podal na Policii České republiky, Okresní ředitelství Nymburk, Obvodní oddělení Lysá nad Labem, oznámení o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spočívajícímu v drobném ublížení na zdraví. Přípisem ze dne 22. 9. 2007 orgán Policie České republiky v souladu s § 58 odst. 1 zákona o přestupcích tento přestupek oznámil Městskému úřadu Lysá nad Labem, jakožto správnímu orgánu příslušnému k projednání přestupku. Žalovaný přestupek projednal a rozhodnutím ze dne 22. 1. 2008, které nabylo právní moci dne 12. 2. 2008, toto řízení zastavil, protože spáchání skutku nebylo Ja. Ve. prokázáno.

Ještě v průběhu řízení o uvedeném přestupku stěžovatel dne 17. 12. 2007 podal dle § 68 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení o přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona spočívajícím v ublížení na cti. Žalovaný věc odložil,

neboť dospěl k závěru, že tento návrh byl podán opožděně. Ve vyrozumění ze dne 9. 1. 2008 adresovaném stěžovateli uvedl, že podle § 68 odst. 2 zákona o přestupcích lze u přestupku, který se projednává jen na návrh, podat takový návrh nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. V tomto případě měl být návrh podán do 4. 10. 2007.

Krajský soud v odůvodnění svého usnesení konstatoval, že vyrozumění žalovaného o odložení přestupkové věci ze dne 9. 1. 2008 není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a podle § 70 písm. a) s. ř. s. je soudní přezkum takového úkonu vyloučen. Uzavřel tak, že žaloba je nepřípustná, a proto ji odmítl. Na okraj krajský soud poznamenal, že se stěžovatel mylí, pokud lhůtu pro podání návrhu na zahájení řízení odvozuje od data vyrozumění policie podle zákona o přestupcích, neboť z uvedeného vyrozumění není pochyb o tom, že se v konkrétním případě nejednalo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení, když trestní řízení v této věci policie nevedla.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Poukazuje na nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je důvodná.

Zdejší soud nejprve považuje za vhodné předeslat, že se nezabýval skutkovými a procesními výtkami obsaženými v kasační stížnosti, na něž reagoval i žalovaný ve svém vyjádření. Zcela zásadní spornou právní otázkou byla samotná přezkoumatelnost úkonu žalovaného ve správním soudnictví. Krajský soud se meritem věci nezabýval, neboť dospěl k závěru, že soudní přezkum vyrozumění o odložení věci (§ 66 odst. 4 zákona o přestupcích) je vyloučen vzhledem k tomu, že toto vyrozumění není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je tak na základě kasační námitky stěžovatele posoudit správnost tohoto právního názoru.

Zásadní v této věci je otázka, zda stěžovatel jakožto osoba oprávněná podat návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích může být na svých právech zkrácen ve smyslu § 65 s. ř. s. v jakémkoliv formě učiněným úkonem správního orgánu, kterým je jeho návrh odložen dle § 66 zákona o přestupcích.

Krajský soud se v odůvodnění napadeného usnesení omezil na použití gramatického výkladu ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, dle něhož

se rozhodnutí o odložení věci nevydává, vyrozumí se o tom pouze poškozený. Gramatický výklad nelze samozřejmě *a priori* považovat za nezákonný, nicméně v případě posuzování složitější právní otázky může nasvědčovat nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí rezultující v nesprávné posouzení právní otázky či jinou vadu mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V projednávané věci nelze pouze s jazykovým výkladem vystačit, neboť právě jeho aplikací vyvstává potřeba odůvodnit některé nejasnosti, na které bez použití dalších metod výkladu nelze nalézt odpověď. Nutnost aplikace těchto dalších postupů zdůraznil ve svých rozhodnutích též Ústavní soud, například v nálezu ze dne 17. 12. 1997, vydaném ve věci sp. zn. Pl. ÚS 33/97: *„Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“*

Z hlediska systematiky zákon o přestupcích v § 67 odst. 1 rozlišuje přestupky projednávané z úřední povinnosti a přestupky, které se projednávají pouze na návrh. Návrhovými přestupky jsou tzv. přestupky urážky na cti [§ 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích], a dále též přestupky, při nichž dojde k nedbalostnímu ublížení na zdraví nebo úmyslnému narušení občanského soužití, a majetkové přestupky [§ 22 odst. 1 písm. h); § 49 odst. 1 písm. b) a c) a § 50 zákona o přestupcích], jsou-li spáchány mezi osobami blízkými.

V řízení o přestupcích obecně platí, že přestupky se projednávají z důvodu veřejného zájmu z úřední povinnosti. Řízení o přestupcích zahajované pouze na návrh je průlomem do této zásady. Návrh na zahájení řízení o přestupku může u těchto „návrhových přestupků“ podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích podat postižená osoba, příp. její zákonný zástupce nebo opatrovník. Podstata návrhových přestupků tak tkví v tom, že postižená osoba musí řízení svým vlastním úkonem zahájit, bez jejího návrhu nebude jednání případného pachatele přestupku z úřední povinnosti zkoumáno. Pokud by správní orgán zahájil projednání přestupku z úřední povinnosti, při němž by dodatečně vyšlo najevo, že k dotčenému jednání došlo mezi osobami blízkými, a jedná se proto o návrhový přestupek, je povinen takové řízení zastavit, nevysloví-li postižená osoba s dalším projednáváním věci souhlas. Tímto je deklarováno, že veřejný zájem na projednání přestupkového jednání v taxativně stanovených případech návrhových přestupků ustupuje individuálnímu zájmu poškozené osoby, která má plnou dispozici ohledně podání návrhu na zahájení řízení a celého průběhu řízení o návrhovém přestupku.

Návrh na zahájení řízení dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích je přitom třeba odlišovat od podnětu či oznámení, které jsou podkladem pro zahájení řízení o přestupku z úřední povinnosti (§ 67 odst. 2 téhož zákona). Osoba, která podává podnět či oznámení ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o přestupcích, není vůbec účastníkem řízení (není-li zároveň poškozeným či vlastníkem věci, která může být nebo byla zabrána). Pro postiženou osobu, která podá návrh na projednání návrhového přestupku, výslovně stanoví § 68 odst. 1 zákona o přestupcích legislativní zkratku „*navrhovatel*“.

Účastníky řízení jsou podle § 72 zákona o přestupcích mimo obviněného z přestupku a vlastníka (potenciálně) zabrané věci rovněž *poškozený*, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem, a *navrhovatel*, na jehož návrh bylo řízení o přestupku zahájeno. Je tedy zřejmé, že § 72 zákona o přestupcích důsledně rozlišuje osobu poškozeného a osobu navrhovatele. Dle zákona o přestupcích [§ 72 písm. d) tohoto zákona] se však ne každý navrhovatel ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích stane účastníkem řízení o přestupku. Postavení účastníka řízení je mu dle § 72 písm. d) zákona o přestupcích přiznáno pouze tehdy, pokud o jeho podaném návrhu skutečně bylo zahájeno řízení. Tato právní konstrukce odpovídá procesnímu postupu v řízení o přestupku, dle něhož lze úkony správního orgánu upravené v části třetí zákona o přestupcích rozlišit podle jejich obsahu na úkony předcházející meritornímu řízení o přestupku a na úkony po zahájení vlastního řízení. V každém případě však zákon o přestupcích v ustanovení § 68 odst. 1 jednoznačně definuje osobu navrhovatele a odlišuje ji výslovně od osoby poškozeného [§ 72 písm. b) zákona o přestupcích].

Konkrétně je postup správního orgánu po zjištění jednání, které může mít znaky přestupku, upraven v § 67 odst. 3 zákona o přestupcích. V souladu s ním správní orgán nejdříve zváží, zda přichází v úvahu odložení věci či postoupení věci jinému orgánu, teprve po vyloučení těchto možností zahájí vlastní řízení o přestupku. Odložení věci upravuje ustanovení § 66 zákona o přestupcích, v němž jsou taxativně stanoveny podmínky odůvodňující takový postup. V odstavci 4 tohoto ustanovení je uvedeno, že rozhodnutí o odložení věci se nevydává a vyrozumí se o něm pouze poškozený. Přestože § 66 odst. 3 písm. f) zákona o přestupcích zakládá pravomoc správního orgánu věc odložit též v případě, pokud byl návrh na zahájení řízení o přestupku dle § 68 odst. 2 téhož zákona podán opožděně, tj. předvídá i odložení tzv. návrhového přestupku, nijak neupravuje formu a způsob sdělení tohoto rozhodnutí vzhledem k osobě navrhovatele, pouze vůči osobě poškozeného.

Jak je výše uvedeno, ustanovení § 66 zákona o přestupcích ukládá správnímu orgánu uvážit různé okolnosti, které by mohly odůvodňovat odložení věci ještě před zahájením správního řízení. Správnímu orgánu je umožněno za účelem racionalizace řízení postupovat neformálně (tento záměr je uveden v důvodové zprávě k zákonu o přestupcích). Jednotlivé skutečnosti, kterými se správní orgán v

této fázi řízení zabývá a zvažuje je, vyplývají explicitně z ustanovení § 66 zákona o přestupcích. Správní orgán podle tohoto ustanovení zjišťuje, jestli osoba podezřelá z přestupku nepožívá výsad a imunit podle zákona nebo mezinárodního práva; zda v době spáchání přestupku dovršila patnáctý rok svého věku nebo netrpěla duševní poruchou, pro niž nemohla rozpoznat, že svým jednáním porušuje nebo ohrožuje zájem chráněný zákonem, nebo ovládat své jednání; případně jestli před zahájením řízení nezemřela. Správní orgán dále zkoumá, zda podaný podnět či oznámení odůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo postoupení věci; zda se o předmětném skutku nekoná trestní stíhání nebo řízení u jiného příslušného správního orgánu; zda o skutku již nebylo pravomocně rozhodnuto správním orgánem nebo orgánem činným v trestním řízení anebo v blokovém řízení; zda o skutku již nebylo rozhodnuto v disciplinárním řízení a uložené opatření se považuje za postačující; zda odpovědnost za přestupek nezanikla; či zda návrh na zahájení řízení o přestupku nebyl podán opožděně. Skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě přitom musí být zjištěny do šedesáti dnů ode dne, kdy se správní orgán o přestupku dozvěděl, jinak věc rovněž odloží. Vedle toho správní orgán může věc odložit, jestliže sankce, kterou lze za přestupek uložit, je bezvýznamná vedle trestu, který byl nebo bude podle očekávání uložen osobě podezřelé z přestupku za jiný čin v trestním řízení.

Shledá-li správní orgán naplnění některé z výše uvedených podmínek, promítne se takové zjištění do jeho rozhodnutí o odložení věci. V některých případech přitom ze strany správního orgánu nejde pouze o faktické konstatování objektivně existujících skutečností (jako je např. smrt osoby podezřelé z přestupku), ale správní orgán musí k uvedeným skutečnostem shromáždit potřebné informace a vyhodnotit je. Typicky tak tomu je, když ověřuje, zda došlé oznámení neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku [§ 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích], nebo když zvažuje odložení věci pro bezvýznamnost sankce uložené v přestupkovém řízení vedle hrozícího (očekávaného) či již uloženého trestu (§ 66 odst. 2 téhož zákona).

Ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, dle něhož se o odložení věci rozhodnutí nevydává a pouze se o tom vyrozumí poškozený, nerozlišuje, zda se jednalo o přestupek projednávaný z úřední povinnosti či o přestupek, který lze projednat pouze na návrh poškozené osoby. Nejvyšší správní soud však nalézá podstatné odlišnosti mezi důsledky odložení věci dle § 66 zákona o přestupcích do sféry navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatních oznamovatelů či poškozených osob.

V případě přestupků, o nichž vede správní orgán řízení pouze z úřední povinnosti, může fyzická či právnická osoba na spáchání přestupku upozornit podnětem, podání podnětu jí však nezakládá žádná subjektivní práva v řízení. V tomto řízení má stát, kterému byly oznámeny skutečnosti svědčící o existenci přestupku, prostřednictvím pověřeného správního orgánu povinnost projednat, zda

se přestupek stal či nikoliv – osoba podávající podnět již nemá na průběh řízení žádný vliv (není-li účastníkem řízení z jiného titulu, nežli podání podnětu či oznámení). Osoba, která může podat návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, má postavení jiné. Řízení o tzv. „návrhovém“ přestupku může vyvolat pouze ona svým návrhem, bez tohoto návrhu není správní orgán oprávněn řízení o přestupku vést, a to i přesto, že se o případném negativním jednání se znaky přestupku dozvěděl. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio. Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně učiní. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl od ostatních týká výhradně jejich zájmů. Pokud je však návrh takové osoby na základě uvážení správního orgánu odložen, aniž je zahájeno meritorní řízení, kde by byla věcně prověřena důvodnost návrhu, pak dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze konstatovat, že tím není zasaženo do práv této osoby.

Správní orgán v rámci zvažování o případném splnění podmínek pro odložení věci shromažďuje údaje, tyto údaje si vyhodnocuje a promítne je do rozhodnutí o tom, zda věc odloží či zahájí správní řízení. Jedná-li se přitom o návrhový přestupek a osoba navrhovatele je postiženou osobou (příp. jejím zákonným zástupcem nebo opatrovníkem), jejíž práva byla přestupkem dotčena, a o jejíž práva se tak přímo jedná, je třeba uzavřít, že rozhodnutí o odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích ve vztahu k ní není pouhým neformálním úkonem správního orgánu, nýbrž rozhodnutím, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti.

Takový závěr se zdá být v rozporu s dikcí ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, které výslovně stanoví, že rozhodnutí o odložení věci se nevydává. Nejvyšší správní soud však na základě výše uvedené argumentace dospěl k závěru, že ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích se vztahuje pouze na řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti a absentuje zde úprava, která by byla aplikovatelná na odložení věci návrhového přestupku. Pokud je rozhodnutí o odložení věci v případě návrhového přestupku pro navrhovatele disponujícího právem podat návrh na zahájení řízení (na rozdíl od osoby poškozeného) posledním rozhodnutím správního orgánu v řízení o přestupku, pak mu nelze upřít právo seznámit se s důvody tohoto rozhodnutí a případně využít prostředky právní obrany. Dle Nejvyššího správního soudu úprava § 66 zákona o přestupcích neupravuje formu a způsob vydání rozhodnutí o odložení návrhového přestupku, je

proto nutno přiměřeně použít odpovídající ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb, dále jen „správní řád“).

Odložení věci je správním řádem upraveno v § 43, dle něhož může správní orgán za splnění zde uvedených podmínek věc usnesením odložit bez zahájení řízení. Toto ustanovení je výjimkou z jinak platné zásady, že řízení je zahájeno dnem doručení žádosti nebo návrhu věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (§ 44 odst. 1 správního řádu), a též výjimkou ze zásady, dle níž se správní rozhodnutí vydává ve správním řízení. Ustanovení § 66 zákona o přestupcích je ve vztahu k § 43 správního řádu *lex specialis*, avšak pouze pro řízení o přestupcích vedených správním orgánem ex offo. Pro řízení o návrhových přestupcích se naopak přiměřená aplikace § 43 správního řádu v souladu s § 51 zákona o přestupcích jeví smysluplná, neboť pro osobu navrhovatele dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích je odložení věci zásahem do práv a povinností, a proto by bylo vhodné o tom vyhotovit rozhodnutí i v materiálním slova smyslu. Aplikaci § 43 odst. 1 správního řádu v případě návrhových přestupků připouští též odborná literatura, konkrétně Správní řád – Komentář, Josef Vedral, Bova Polygon, Praha 2006, str. 307.

V souladu s § 43 odst. 1 správního řádu je tedy správní orgán povinen rozhodnutí o odložení věci dle § 66 zákona o přestupcích týkající se návrhu podaného dle § 68 odst. 1 téhož zákona vyhotovit ve formě usnesení a oznámit je navrhovateli.

Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že zákon o přestupcích v ustanovení § 81 odst. 4 upravuje v souvislosti s přestupky, které lze projednat jen na návrh, možnosti navrhovatele podat odvolání proti té části rozhodnutí, která se týká vyslovení viny obviněného z přestupku nebo povinnosti navrhovatele nahradit náklady řízení; je možno se též odvolat proti rozhodnutí o zastavení řízení (§ 76 odst. 3), opravné prostředky navrhovatele, o jehož návrhu nebylo zahájeno řízení, nijak neupravuje. Je tedy též splněna podmínka podpůrné aplikace správního řádu (§ 51 zákona o přestupcích), což je logické i vzhledem k tomu, že povinnost správního orgánu vyhotovit usnesení o odložení věci dle § 66 zákona o přestupcích pro navrhovatele byla dovozena právě ze správního řádu. V souladu s § 81 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 43 správního řádu je tedy odvolání proti usnesení o odložení věci v uvedených případech přípustné, proti rozhodnutí o odvolání pak případně lze podat žalobu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud za použití jazykového, systematického a teleologického výkladu dospěl k závěru, že rozhodnutí o odložení věci dle § 66 zákona o přestupcích týkající se návrhu podaného podle § 68 odst. 1 téhož zákona je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž (respektive proti rozhodnutí o odvolání) je přípustné bránit se správní žalobou. Krajský soud se v projednávané věci omezil pouze na gramatický výklad ustanovení § 66 odst. 4 zákona o

přestupcích, přičemž neodůvodnil nejasnosti z tohoto výkladu vyplývající ve vztahu k osobě navrhovatele podávajícího návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud pochybil, pokud žalobu jako nepřipustnou odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., napadené usnesení bylo z tohoto důvodu pro nezákonnost zrušeno a vráceno k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude krajský soud povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu posoudit žalobní návrh stěžovatele a zejména dovodit, zda napadený přípis ze dne 9. 1. 2008 je možno považovat za rozhodnutí v materiálním slova smyslu, přestože nemá formální náležitosti usnesení, a v tom případě zvážit, zda vzhledem k okolnostem věci lze takové rozhodnutí přezkoumat i bez předchozího využití opravného prostředku, či zda zvolí jiný postup, který by poskytl právům stěžovatele dostatečnou ochranu.

V novém rozhodnutí pak krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu